

Spontan helbredelse

Af Claus Hancke, 1996

Spontan bedring. Hvad er det egentlig for noget? Er det ren voodoo, eller dækker udtrykket blot over vor manglende evne til at forklare en eller anden bedring i helbredstilstanden?

Når en forkølelse går over, kalder vi det spontan bedring. Det betyder, at sygdommen går over "af sig selv." Sikke noget vrøvl! Som om en sygdom har en indbygget selvdestruktiv mekanisme, der får den til at forsvinde. Vort immunsystem har vel også noget at skulle have sagt.

Når vi beskæftiger os med sygdom defineret som en række fysiologisk u hensigtsmæssige processer, der resulterer i en række symptomer til skade for fysisk eller psykisk velbefindende, kan man kun bruge begrebet "spontan bedring", som en populær begrebsforvirring.

Principielt vil jeg fornægte eksistensen af spontan bedring.

Hvis man arbejder inden for den orthomolekylære medicin, vil man en gang imellem opleve behandlingsresultater, som af ens kolleger inden for skolemedicinen betragtes som "spontan helbredelse."

Typisk den håbløst syge, som efter et par år konsulterer den, der oprindeligt stillede diagnosen. Denne er forbavset over, at patienten er rask, og kan ikke umiddelbart forstå årsagen.

I den situation har det derfor inden for lægestanden været god latin i århundreder at anlægge den belærende mine og sige:

"Der er tale om en såkaldt spontan helbredelse. - Det ser vi en gang imellem med denne sygdom."

I stedet for at være ærlig og sige: "Du er blevet rask. Jeg ved ikke hvorfor."

De resultater, vi med orthomolekylære behandlingsmetoder har opnået i de seneste år, opfattes af mange kolleger i det etablerede sundhedsvæsen som "spontane" helbredelser, fordi disse endnu ikke forstår virkningsmekanismerne (- hverken de biokemiske eller de psykologiske).

Tilgiv derfor, at jeg ikke tror på "spontane" helbredelser i betydningen: Uden årsag.

Hvis vi skal bruge begrebet "spontan helbredelse", vil jeg godt definere det som:

"De helbredelser, der ikke kan forklares ud fra den for tiden etablerede medicinske og psykologiske viden."

De to store livsstilssygdomme: Åreforkalkning og Cancer, er de to store dræbere i vor civiliserede Verden. 40 % får åreforkalkning, og det er den største dødsårsag. Hver tredje af os får cancer, og hver fjerde dør af det.

For begge sygdomme har vi et klart indtryk af spontanforløbet, der er kronisk, fremadskridende og dødeligt.

Når en patient med store sår og truende koldbrand i et ben har fået at vide, at det må amputeres snarest, og han bliver helbredt ved EDTA-behandling, så tolkes det alligevel som en spontan helbredelse.

Når det så drejer sig de om 80-90 % af patienter med åreforkalkning, som bedres på denne måde, så kan jeg naturligvis ikke opfatte det som spontant, specielt ikke med en biokemisk forklaring som baggrund.

Den autoritetstro læge kan imidlertid ikke absorbere og bearbejde den kliniske observation anderledes, "for enhver læge ved jo, at åreforkalkning ikke kan helbredes" jævnfør artiklen i nr.32, hvor jeg omtaler denne mentale blokering eller "kognitive dissonans".

I cancer-forskningen er den kognitive dissonans lige så blokerende. Også her kan den orthomolekylære medicin lindre, og når det en gang imellem lykkes at få canceren til at svinde, så vil en og anden patient gerne glæde det søde personale på den onkologiske afdeling ved at aflægge dem et besøg.

Sygeplejerskerne viser umiddelbar glæde på patientens vegne, og det gør lægerne naturligvis også, men de tilføjer ofte: "Vi må have stillet en forkert diagnose i sin tid." Eller ovennævnte: "Der er tale om en såkaldt spontan helbredelse. - Det ser vi en gang imellem." Og det glædelige resultat bliver således ikke registreret.

Jeg er desværre så kausalistisk indstillet, at jeg ikke kan acceptere en spontan helbredelse uden at bore i årsagen, hvad enten den er fysisk eller psykisk. Derfor er jeg afhængig af den ovennævnte definition, for at kunne bruge ordet "spontan" om de helbredelser, jeg ofte ser.

Selv om mange vil benægte muligheden, så er der dog efterhånden belæg for, at det rent faktisk kan lade sig gøre at stimulere kroppens evne til at levere et immunsvær.

Vi ved i dag, at man med simple antioxydanter og coenzym Q10 er i stand til at øge IgG, T4-lymfocytter og T4/T8-ratio. - Et klart udtryk for et mere effektivt immunsvær på en given påvirkning.

Det er for mig at se en god forklaring, og langt mere acceptabel end at tale om "spontan bedring".

Når man med EDTA-behandling fjerner notorisk skadelige molekyler, hvis indvirkning på sygdomsprocesser, man har en ganske god forståelse af, så vil jeg heller ikke tale om "spontan bedring", men hellere om ganske simpel biokemi.

Således ser jeg dagligt patienter, hvis forbedring, jeg ikke kunne drømme om at kalde "spontan".

De har alle fået - eller selv taget - en behandling som "ikke virker" - set med de ortodokse, skolemedicinske briller.

For at kortlægge disse "ikke-virkende" behandlingsmetoder, er det derfor helt nødvendigt med intens forskning i de "spontane helbredelser", som i ganske mange tilfælde synes at overgå de ortodokse terapier i effektivitet.